

Mit smukke genom af Lone Frank

Lone Frank
Mit smukke genom
308 sider
Gyldendal

Man morer sig kosteligt over ham der undersøgeren, der spørger om det ene og det andet ud fra nogle præfabrikerede spørgsmål i et spørgeskema, hvorefter han bliver helt konfus og rundt på gulvet, når Lone Frank svarer på en anden måde, end han lige kunne se ud af spørgeskemaet, at man kan. Det er en helt filmisk scene.

Og selv om Lone Frank kommer en anelse for hurtigt hen over, at man ikke kan laste barndommen for alt "for en dag overtager vi styrepinden selv. Og derfor er det i høj grad på eget ansvar", så er spændvidden og den akademiske kapacitet i bogen så veludført, at man føler sig videns- og intellektuelt mættet og godt klædt på til en refleksion over, hvordan ens liv og adfærd mon i virkeligheden hænger sammen, og hvor kommer det hele fra.

Naturvidenskabelige forskere går jo netop ud fra den tese, at hjernen åbenbart vokser sig stor og stærk, så man står i en verden udelukkende med egne arvsæv. Mens den psykologiske vinkel på tingene efterlades med et smil om, at man må altså selv tage ansvaret, og nu er det populært sagt tid til at komme videre.

En evig diskussion, hvor anmelderen af denne bog absolut hører til den skare, der tror på, at hvad man har lært sig af tilpasningsadfærd tidligt i livet eksempelvis på grund af kærlighedsfjerne eller overbeskyttende forældre, den vil gennemsyre alle kommende relationer ubevidst, så man gang på gang vil finde at havne i eksempelvis forhold eller befinde sig i situationer, der minder om barndommens drejebog -, man lærte her at leve med, at man ikke havde det specielt godt. Og den sti fortsætter man med at opsøge:

Men lad nu det ligge. Argumenterne for det ene og det andet er vendt og drejet i denne herlige bog, som er en blanding af selvoplevelse og så de facts, der følger med forskning i sit eget genetiske bagland.

Det er en på rigtig mange måder flot bog. Og den er nyttig og elegant skrevet, så vidende og alligevel aldrig for teoretisk og belærende. Man ryger igennem det ene kapitel efter det andet,

og legende let serverer forfatteren alt stoffet for os, lige fra Big Five (neuroticisme, ekstroversion, åbenhed, venlighed og samvittighedsfuldhed) og så til gennemgangen af Lone Franks eget digitale jeg og til livstidsrisikoen for kronisk lymfekræft, og at hun næsten har trukket frinummet på risikoen for Alzheimer.

Lone Frank lader sig som journalist og videnskabskribent bruge fornemt i kortlægningen af hendes gener - til glæde for vi andre, som hidtil har stået måbende på sidelinjen og spekuleret, om et gen nu også virkelig fandtes, eller om det bare var kodeord for en slags arvemasse. Vi bliver ført ind i nogle videnskabsteorier, som man, ja egentlig har godt af at vide, og som vil kunne danne grobund for mangen en diskussion derhjemme samt i festligt lag ved middagsbordet.

Lige fra de etiske dilemmaer til det morsomme i at vide, hvordan BDNF-proteinet virker i hjernen på rotter. . . . :-)

Nydelig bog med masser af selvironi og humor og fine anstrøg af videnskabelig forskning. Mindst videnskabelig journalistik på meget højt niveau.